

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. E., narozený X,
státní příslušnost X,
t. č. bytem H.,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 13.8.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2021 č.j. CPR-30687-2/ČJ-2020-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 13.8.2021 doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2021 č.j. CPR-30687-2/ČJ-2020-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26.6.2020, kterým mu byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

2. V **žalobě** žalobce uvedl, že dle něho napadené rozhodnutí nebylo možné vůbec vydat, neboť je zcela zjevně nepřiměřené. Žalovaný naprosto nesprávným, nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž zatížil rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu vyjádřil žalobce přesvědčení, že poskytl veškerou nezbytnou součinnost vedoucí k objasnění skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu (tj. zákona č. 500/2004 Sb.), přesto však správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, neboť daný skutkový stav nesprávně vyhodnotil, tudíž došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. I odvolací správní orgán daný stav aproboval ve svém rozhodnutí, aniž by se dostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobce. S ohledem na skutečnost, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgány však nedostály této své povinnosti, což mělo samozřejmě přesah do následného rozhodnutí ve věci, čímž byly porušeny i další zásady správního řízení, především pak zásady obsažené v ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože jak je evidentní z napadených správních rozhodnutí, správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy žalobce, které byly, jak výše uvedeno, povinny zjistit s o to větší zodpovědností s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být žalobci uložena povinnost. Zejména pak má žalobce za to, že ačkoliv tomu správní orgány byly povinny, zcela nedostačujícím způsobem vzaly v potaz skutečnost, že žalobce objektivně není schopen vycestování, a to jak s ohledem na nedostatek finančních prostředků, tak s ohledem na neexistenci letů. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a stejně tak došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika (dále jen **ČR**) vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku ČR, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Žalobce je toho názoru, že odvolací správní orgán přenesl zmíněná pochybení do svého rozhodnutí, které žalobce napadá. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu shrnutí skutečností a skutkový stav nebyl správními orgány přezkoumán v materiální rovině, když nebyly brány v potaz jeho osobní poměry. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro něho nepřiměřený. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě (tedy zda materiálně) nepřezkoumaly, zdali takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, respektive ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce uvedl, že řízení o povinnosti opustit území sice dle díkce § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech tam uvedených, avšak tímto není nijak

dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Takové řízení totiž může dle dikce zákona být zakončeno také usnesením o zastavení správního řízení o povinnosti opustit území ČR. Správní orgán a následně i žalovaný však tyto zákonné možnosti zcela nebraly v potaz a v této souvislosti pak neakcentovaly právě onu zjevnou nepřiměřenost. Výsledkem tohoto posouzení měl být toliko závěr, že mírnější závěr vedené řízení mít nemůže, což se ovšem neslučuje se skutečností.

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 28.3.2017, č.j. 7 Azs 24/2019-29, ve kterém NSS se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, v němž bylo zohledněno, že žalobkyně v průběhu řízení opakovaně namítala, že její nucení vycestování není v zájmu její nezletilé dcery, jež nastoupila v ČR na základní školní docházku a celý život zde pobývala. Byl shledán rozpor s právem Evropské unie, z něhož plyne povinnost posouzení přiměřenosti provést, neboť posuzování přiměřenosti se vztahuje nejen k dané osobě, ale rovněž i k rozhodnutí, jehož přiměřenost má být ve vztahu k soukromému a rodinnému životu zvažována. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, jelikož nedostatečně posoudily přiměřenost právě též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.)*

3. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, o níž bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 2.9.2021 č.j. 17 A 79/2021-23 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku se zamítá.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 12.7.2021 č.j. CPR-30687-2/ČJ-2020-930310-V223** žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-81260-30/ČJ-2020-000022, ze dne 26.6.2020, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a rovněž povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,-Kč. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 12.7.2021 vyplývá, že odvolací orgán, tj. žalovaný, přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně a při svém rozhodování vycházel zejména z následujících podkladů: odvoláním napadené rozhodnutí ze dne 26.6.2020, odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí podané dne 10.7.2020, doplnění odvolání ze dne 10.8.2020, ostatní spisový materiál vedený pod č.j. KRPA-81260/ČJ-2020-000022 a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR. Zásadní argumentace žalobce spočívala v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť dle žalobce se správní orgán I. stupně nezabýval vazbami v domovském státě a za jakých okolností mu byla ukončena zaměstnanecká karta; rovněž poukázal v obecné rovině na zmatečnost a rozporuplnost vydaného rozhodnutí. Dále bylo uvedeno, že žalobce byl dne 9.3.2020 kontrolován na Praze 4, metro Opatov, hlídkou Policie ČR, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kdy předložil průkaz o povolení k pobytu č. X a cestovní doklad X č. E X s platností do 8.6.2022. Průkaz o povolení k pobytu byl veden jako neplatný z důvodu zániku zaměstnanecké karty a v cestovním dokladu byl vylepen výjezdní příkaz č. GAA 0198015 s platností od 12.2. do

7.3.2020. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval v době kontroly žádným vízem nebo povoleným pobytem, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR, bylo dne 10.3.2020 zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států EU. Posouzení přiměřeného dopadu do rodinného a soukromého života žalobce rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU vyplývá ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **Směrnice**), a to zejména z čl. 5, ve kterém je uvedeno, že členské státy při provádění této směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavracení. Žalobce v protokolu o výsledku účastníka sdělil, že je svobodný, bezdětný a bez možnosti uplatnění na trhu práce v ČR. Na území ČR přicestoval dne 19.9.2019 a začal pracovat u společnosti Abydos, s. r. o. v Chebu, pracovní poměr však byl zrušen ve zkušební době ke dni 8.11.2019, tedy po necelých dvou měsících. Jediným důvodem pro nemožnost návratu do domovského státu je nedostatek finančních prostředků k nákupu letenky. Rovněž bylo uvedeno, že žalobce byl ve stejné situaci již v roce 2009, kdy z důvodu ztráty oprávnění k pobytu musel opustit území ČR a využil projektu dobrovolného návratu. Žalobce není držitelem pobytového oprávnění a není schopen si na území ČR pobytové oprávnění obstarat, není vázán na území ČR, jeho nepřítomnost nemá zásadní negativní dopad na jeho rodinný a soukromý život. Výdělečnou činnost by mohl vykonávat v případě splnění zákonných podmínek vstupu a pobytu v jakékoli zemi a není vázán výhradně na území ČR. Po skončení pracovního poměru ke dni 8.11.2019 nenašel uplatnění na trhu práce. Dle žalovaného nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobilo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí, když žalobce pobýval na území ČR od 8.3.2020 do 9.3.2020 bez platného oprávnění k pobytu.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.8.2021** uvedl, že žalobce pobýval na území ČR od 8.3. do 9.3.2020 neoprávněně a dále plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o uložení povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se napadeným rozhodnutím zevrubně a přezkoumatelným způsobem vypořádal rovněž s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením Směrnice, když byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.7.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.8.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 12.7.2021 právnímu zástupci žalobce doručeno 14.7.2021.
7. **Podáním ze dne 9.9.2021** zástupce žalobce trval na nařízení ústního jednání.
8. **U ústního jednání konaného dne 4.11.2021** přítomný zástupce žalobce setrval na podané žalobě, odkázal na její obsah a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém

rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k novému projednání a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení, která bude případně specifikována. Žalovaný dne 22.1.2021 písemně omluvil svoji nepřítomnost u ústního jednání a odkázal na písemné stanovisko, které bylo soudu v této věci zasláno.

9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
12. Podle **§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců** rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.
13. Dle **§ 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců** policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.
14. Podle **§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců** rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
15. Soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince, který neoprávněně pobývá na území ČR, neboť s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území po určitou dobu, čili dopady do soukromého a rodinného života již ze své podstaty budou tedy méně intenzivní, než kdyby se jednalo o správní vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27).
16. Z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení založeném ve správním spise vyplynulo, že žalobce měl povolený pobyt (pouze) za účelem zaměstnání. Pracovní poměr skončil ke dni 8.11.2019 (zrušením ve zkušební době) ve společnosti Abydos, s. r. o., v níž žalobce byl zaměstnán jako dělník v obrábění kovu. Následně se žalobce hledal další zaměstnání, a to pro společnost Adient Czech Republic, s. r. o. sídlící v České Lípě,

od které obdržel kopii sdělení, že nebylo vyhověno jeho žádosti o změnu zaměstnavatele. Posléze mu byl předán výjezdní příkaz s platností do 7.3.2020. Příčinou nevycestování byl dle žalobce nedostatek finančních prostředků na zakoupení letenky. Do ČR přijel žalobce za prací, zde nemá žádné rodinné ani soukromé vazby, neboť jeho rodiče nadále žijí v X, je svobodný, bezdětný a byt, jenž vlastnil v X, prodal za účelem této cesty.

17. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce vágně argumentoval a brojil proti napadenému rozhodnutí, neboť námitky, jež uvedl v žalobě, nebyly nikterak individualizovány. Obecným způsobem rozporoval úvahu správního orgánu spočívající v chybné aplikaci a výkladu právních norem, čímž v důsledku této skutečnosti konstatoval, že dané rozhodnutí bylo zatíženo nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce rovněž shledal porušení mezinárodního závazku zakotveného v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a simultánně k porušení ústavního pořádku ČR, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 a odst. 2 a článkem 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stejně jako rozporu s Listinou základních práv a svobod. V této souvislosti však soud neshledal jakékoliv pochybení ze strany správního orgánu v zásahu na rodinný a soukromý život, jelikož nebyl zjištěn oprávněný důvod se domnívat, že by tomu tak nebylo i s ohledem na výpověď žalobce týkající se jeho osobních poměrů a kdy také uvedl, že účelem jeho cesty do ČR bylo zaměstnání.
18. Rovněž se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této věci byla aplikována přiměřenost tím, že v případě udělení pobytového oprávnění, resp. získání pobytového statusu *pro futuro*, by žalobci nic nebránilo v tom, aby pracoval na území ČR. Oproti zákazu opětovného vstupu na území po určitou dobu v případě správního vyhoštění, kdy by se jednalo o daleko intenzivnější zásah, který by mohl být případně hodnocen jako nepřiměřený vzhledem k tomu, že zde žalobce pobýval neoprávněně pouze od 8.3. do 9.3.2020, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, jak uvedeno shora, tudíž nebylo zjištěno poškození práv žalobce. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán postupoval zcela správně a ve prospěch žalobce, když překvalifikoval původně zahájené řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států EU na povinnost opustit území členských států EU, což je nejmírnější opatření v této oblasti.
19. Soud shledal skutkový stav v souladu s reálným stavem, neboť stěžejním důvodem pro uložení povinnosti opustit území, byla jednak výpověď žalobce a zejména délka neoprávněného pobytu na území ČR právě s ohledem na možnost získání pobytového oprávnění *pro futuro*. Nebylo shledáno, že by došlo k pochybení správních orgánů, které by spočívalo v nezkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jak požaduje zákon, ba naopak, byla šetřena práva žalobce v podobě neuložení správního vyhoštění. Odkaz žalobce na judikaturu NSS není nikterak zpochybňován, avšak nedopadá na jeho případ, jelikož je svobodný, bezdětný a nemá žádné rodinné či soukromé vazby na území ČR, jako tomu bylo ve výše zmíněném případě žalobkyně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29). Co se týče finanční stránky žalobce tkvící v nedostatku peněžních prostředků, je nutno poukázat na totožnou situaci, v níž se ocitl v roce 2009 a kdy využil projektu dobrovolného návratu; navíc cestu zpět do země původu nelze absolvovat toliko letecky, ale je možno využít i např. železniční dopravu.
20. Optikou soudu s ohledem na všechny shora zjištěné skutečnosti nebyl shledán rozpor s ust. § 2 odst. 1,3, 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, ani nebylo zjištěno ze strany správních orgánů porušení ustanovení § 50a, § 174a zákona o pobytu cizinců či porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ústavního pořádku České republiky s článkem 1 odst. 2 a článkem 10

ústavního zákona č. 1/1996 Sb., Ústavy České republiky, ani nebylo postupováno v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 4. listopadu 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně